

Majordom zvedl oči vzhůru, téměř jako by chtěl protočit panenky. „Snažil jsem se o to, pane.“

„Ach, pravda. Nejspíš ano.“

Grey se shovívavě usmál na Vanessu Prydeovou. Ve čtyřicetiletých letech byla o deset let mladší než on. Bral ji spíš jako mladší sestru než jako svou sestřenicí.

Sundal si klobouk, jezdecké rukavice i převlečník a všechno to podal lokajovi. Grey ho neznal, ale viděl, že civí na Vanessu jako chudák na princeznu. Jeho fascinace byla pochopitelná, protože měla srdcovitý obličej, dokonalé tělo a husté, černé kudrny, byla však zároveň také naprosto nevhodná.

Grey na něj vrhl jeden ze svých zdrcujících pohledů, jimiž vynikal.

Když se lokaj začervenel a pospíšil si odtud, přistoupil k němu Johnston a zašeptal: „Promiňte, Vaše Milosti, je tu nový. Promluví si s ním.“

„Ujistím se, že jste to udělal.“ Poté obrátil svou pozornost k Vanesse, která si zřejmě té výměny názorů vůbec nevšimla.

„Neočekával jsem tě.“

„To jsi měl, bratranče.“ Po elegantní úkloně se na něj Vanessa vesele usmála. „Nebo bych měla říct ‚budoucí snoubenče‘?“

„O tom, prosím tě, ani nežertuj,“ zavrčel. Pokaždé když se snažil představit si, že je ženatý s Vanessou, zjevila se mu jako miminko v zavinovačce, které držel její otec – jeho strýc Eustace Pryde – a věděl, že by to nešlo.

Viděl ji vyrůstat – a nedokázal si ji představit jako svou manželku.

Naštěstí po tom nijak netoužila ani ona.

Kdykoli ji její ambiciózní matka poslala, aby ho dostala do kompromitující situace a on si ji tak musel

vzít, trávili většinu času tím, že vymýšleli vhodný důvod, proč ho Vanessa „nezastihla doma“.

„Neboj se,“ lehce se zasmála Vanessa. „Je se mnou komorná a jako obvykle je ochotná potvrdit všechno, co předložíme jako výmluvu matce. Tak si pojd' sednout s námi do salonu k čaji a koláčkům.“

Člověk mohl Vanessu klidně nechat, aby se mu postarala o dům. Když šli po chodbě, poznamenal: „Vypadáš dobře.“

Trochu se nadmula pýchou a předběhla ho, aby se k němu mohla otočit čelem. Přiměla ho, aby se zastavil, když si zatočila sukňemi kolem nohou. „Tak tobě se líbí moje nové šaty? To nemůžu matce říct. Sama je vybrala, aby tě uvedla v pokušení. Řekla jsem jí, že žlutá je... tvá oblíbená barva.“

„Žlutou nesnáším.“

Zajiskřila na něj očima. „No právě.“

Nechtěně se zasmál. „Má drahá, jsi pěkná uličnice. Kdybys věnovala třeba jen desetinu energie, kterou potřebuješ na provokování matky, vyhledávání manžela, už by ti u nohou klečelo alespoň dvacet mužů a žebralo o tvou ruku.“

Zdálo se, že to potlačilo její elán. „To už jsem udělala. Ale víš, jaká matka je. Pokud nebudeš zcela ze hry, nedovolí mi, abych přijala žádost o ruku od jakéhokoli níže postaveného muže.“

Pohrozila mu prstem. „Tak mohl by ses už konečně oženit, prosím? S kýmkoli kromě mě. Jelikož jinak umřu jako stará panna.“

„To se ti nikdy nemůže stát, jak oba dobře víme.“ Pak na ni pohlédl přivřenýma očima. „Počkej chvíli – existuje právě teď někdo, na koho padl tvůj zrak?“

Její ruměncem ho vylekal. Vanessa měla hrozný vkus, co se týkalo mužů.